

MANIFEST 25 DE NOVEMBRE DE 2020

Aquest any, fa 60 anys que varen ser assassinades les germanes Mirabal, tres activistes polítiques i membres actives de la resistència contra la dictadura de Trujillo a la República Dominicana. En honor a elles es va establir aquesta data com a Dia internacional per a l'eliminació de la violència envers les dones. Des de llavors, no han cessat els esforços de moviments socials, feministes i de tots els àmbits per a erradicar les violències masclistes. A més, diverses iniciatives populars anuncien que el temps s'ha esgotat per als agressors masclistes, el #NoEstàsSola, el #Metoo i el #YoSiTeCreo. El repte és enorme: es tracta de canviar la societat i destruir el poder patriarcal.

El Conveni d'Istanbul de 2011 ja parla de l'element estructural de la violència, que ja ha superat la categoria clàssica que la limitava a l'àmbit de la parella. Les administracions públiques estem compromeses amb el canvi social i l'aposta per una societat equitativa que permeti la igualtat efectiva entre homes i dones.

És innegable que la violència masclista està arrelada i naturalitzada en la nostra societat. El masclisme ha generat dinàmiques insanes i violentes en la interacció entre homes i dones, tant dins l'àmbit de la parella i l'ex parella com fora d'aquest.

Les violències masclistes són estructurals perquè es donen en totes les societats, en totes les franges d'edat i en totes les classes socials. Impregnen la cultura i les tradicions fins al punt que les dinàmiques socials actuen com a conductores d'aquesta violència: la publicitat que ven el cos de la dona com un producte, l'absència de reconeixement de les aportacions històriques, culturals i científiques de les dones...

Els agressors adapten la violència obrint esquerdes noves per a seguir avançant, adaptant-se a les circumstàncies. El confinament ens ha demostrat que, qui volia exercir el control sobre dones i nenes ho ha tingut més fàcil que mai. De fet, als agressors els ha calgut emprar molta menys força que l'habitual per a continuar mantenint els seus desitjos i privilegis. L'aïllament i l'increment de la violència psicològica ha estat freqüent en contextos en que s'ha reduït la xarxa social i l'activitat habitual de les dones per les restriccions de moviments, la reducció de la interacció social o l'augment del teletreball. S'han produït situacions d'assetjament sexual a canvi de recursos econòmics o allotjament quan les dones han tingut pèrdua d'ingressos i per tant dificultats econòmiques per a seguir endavant. S'han produït agressions sexuals en entorns d'oci informals en els que no hi ha persones professionals formades en matèria de violències sexuals. També en el món virtual, l'increment de les violències en línia està afectant a moltes dones i nenes fins al punt de posar en risc la seva pròpia vida. Les ciberviolències, com ara el control o l'assetjament a través d'aplicacions i xarxes socials o el sexpredding, han pres rellevància en la situació de confinament i han permès als agressors controlar i assetjar les seves víctimes, dones, joves i nenes, sense necessitat de conèixer-les.

Però, quan la violència s'adapta a les noves situacions, també ho fan les formes de resistir de les seves víctimes. Molts cops tendim a pensar, equivocadament, que les víctimes són éssers passius i resignats en la seva situació i desconeixem que, constantment, estan elaborant i readaptant les maneres en les quals es mantenen en vida. La pandèmia ens ha canviat la vida i, durant un temps, també ens ha tret la vida pública i moltes d'aquelles coses que ens mantenien a les persones felices i segures.

Hem comprovat que, per a moltes, ser a casa no és sinònim de pau sinó de por i violència.

L'augment de casos i trucades d'emergència durant els mesos de confinament van constatar la necessitat de més atenció i suport a la violència masclista en l'àmbit familiar. Cal més personal, més recursos i més formació específica a tot el personal sanitari, judicial, en l'àmbit de seguretat i dels serveis socials i cap tolerància vers els casos de violència institucional.

Segons la macro-enquesta de violències envers les dones de l'any 2019, de la Delegació del Govern contra la violència de gènere, 1 de cada 2 dones de més de 16 anys hem patit violències (físiques, psicològiques, econòmiques i sexuals - assetjaments i agressions-) pel fet de ser dones.

Encara continuem lluitant per visibilitzar totes les violències que són instrument d'opressió de totes les dones, en aquesta societat patriarcal, exigint la implementació total de l'educació afectiva i sexual, reivindicant que es compleixi la garantia plena dels nostres drets.

Per tant, reclamem canvis estructurals claus per a la prevenció, l'atenció i la recuperació de totes les manifestacions de violències masclistes.

Vivint amb normalitat, els companys i companyes de feina, les amistats, les persones amb qui compartim activitats diverses... esdevenen vigilants informals del benestar. Compartim preocupacions, sensacions, observem els canvis i, per això, cuidem. Quan tot això s'ha vist impedit, ha estat més important que mai que tothom fes un pas endavant per a denunciar les violències masclistes en tots els seus àmbits i formes.

Ens dirigim a totes aquelles dones que han resistit a la violència i han buscat el moment idoni per a explicar-ho a terceres persones; també a les que no podien i el seu veïnat ha alertat sobre la situació que patien, a les que han pogut escapar. Ens dirigim, sobretot, a les que, en una època tan incerta com la present, encara romanen a les cases on hi ha el seu victimari.

Finalment, ens dirigim als homes que esteu en contra d'aquestes violències i sabeu que un dels vostres amics, familiars, coneguts les exerceixen: és hora que us en feu responsables i hi intervingueu. Per últim: als agressors, un recordatori: no hi haurà espai per a la impunitat.

Sant Pol de Mar, a 25 de novembre de 2020